

Sygn. akt VI P 125/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 sierpnia 2020 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: sędzia Zofia Pawelczyk - Bik

Protokolant: protokolant sądowy Dominik Piotrowski

po rozpoznaniu w dniu 29 lipca 2020 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa P. P.

przeciwko (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.

o wynagrodzenie za pracę, ekwiwalent za urlop

1. zasądza na rzecz powoda P. P. od pozwanej (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. kwotę 5.619,59 zł (słownie: pięć tysięcy sześćset dziewiętnaście złotych 59/100) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 11 grudnia 2018 roku do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za pracę za listopad 2018 roku;
2. zasądza na rzecz powoda P. P. od pozwanej (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. kwotę 16,20 zł (słownie: szesnaście złotych 20/100) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 11 grudnia 2018 roku do dnia zapłaty tytułem ekwiwalentu za urlop;
3. umarza postępowanie w zakresie roszczenia o wynagrodzenie za grudzień 2018 roku co do kwoty 663,18 zł (słownie: sześćset sześćdziesiąt trzy złote 18/100) oraz w zakresie roszczenia o ekwiwalent za urlop co do kwoty 3.718,20 zł (słownie: trzy tysiące siedemset osiemnaście złotych 20/100);
4. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
5. zasądza na rzecz powoda P. P. od pozwanej (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. kwotę 1.080,00 zł (słownie: jeden tysiąc osiemdziesiąt złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
6. nakazuje pobrać od pozwanej (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – kasy Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie – kwotę 549,86 zł (słownie: pięćset czterdzieści dziewięć złotych 86/100) tytułem kosztów poniesionych w toku postępowania tymczasowo przez Skarb Państwa
7. nadaje wyrokowi w pkt 1 i 2 rygor natychmiastowej wykonalności w całości.

Sygn. akt VI P 125/19

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 1 lutego 2019 roku powód P. P. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. kwoty 6.874,42 zł wraz z odsetkami od dnia 11 grudnia 2018 roku do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za pracę za listopad 2018 roku, kwoty 3.437,21 zł wraz z odsetkami od dnia 11 stycznia 2018 roku do dnia zapłaty

tytułem wynagrodzenia za pracę za grudzień 2018 roku oraz kwoty 3.943,26 zł wraz z odsetkami od dnia 11 grudnia 2018 roku do dnia zapłaty tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, że jego wynagrodzenie za pracę składało się z podstawy oraz prowizji. Jednocześnie podał, że pracodawca nie wypłacił mu wynagrodzenia za pracę za listopad 2018 roku, 10 dni grudnia 2018 roku oraz ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, a zamiast tego przedstawił powodowi oświadczenie o potrąceniu. Powód zaprzeczył, aby wyrażał zgodę na takie potrącenie.

(pozew – k. 1 – 2 verte)

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym dnia 8 lutego 2019 roku Sąd nakazał, aby pozwana wypłaciła na rzecz powoda żądane przez niego kwoty w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłaty, albo w tym terminie wniosła sprzeciw.

(nakaz zapłaty – k. 9)

Od powyższego nakazu zapłaty pozwana wniosła sprzeciw, wnosząc o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu swego stanowiska pozwana podała, że dokonała potrącenia należności wynikających z umowy o pracę z roszczeniami pozwanej o odszkodowanie. Jednocześnie pozwana podniosła, że kwestionuje również wyliczenia powoda.

(sprzeciw od nakazu zapłaty – k. 12 – 15 verte)

Na rozprawie w dniu 29 lipca 2020 roku powód cofnął pozew w zakresie roszczenia o ekwiwalent za urlop do kwoty 3.718,20 zł oraz w zakresie wynagrodzenia za grudzień 2018 roku do kwoty 663,18 zł.

(protokół rozprawy z dnia 29.07.2020r. – k. 157)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód P. P. był zatrudniony w pozwanej spółce od dnia 1 lipca 2005 roku, w tym od dnia 1 lutego 2009 roku na podstawie umowy zawartej na czas nieokreślony. Powód początkowo pracował jako pomocnik mechanika, a od lutego 2009 roku jako mechanik. Średnie miesięczne wynagrodzenie powoda liczone jak ekwiwalent za urlop wynosiło 6.482,03 zł brutto.

(dowód: świadectwo pracy – k. 62 verte – 63 verte, umowy o pracę – k. 71 – 72 verte, zaświadczenie o wynagrodzeniu – k. 62)

Stosunek pracy łączący strony ustał z dniem 10 grudnia 2018 roku w wyniku rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika. W treści oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia pracodawca zawarł też oświadczenie o treści „pracownik oświadcza ponadto, że wyraża zgodę na potrącenie przez pracodawcę (...) sp. z o.o. innych należności z jego wynagrodzenia za pracę poza wymienionymi w art. 87 § 1 i 7 oraz 87¹ KP, tj. w szczególności roszczenia wynikającego z wyrządzonej szkody w wysokości 5000 PLN netto”.

W dniu 10 grudnia 2018 roku powód po przedstawieniu mu przez pracodawcę oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia zapoznał się z nim, miał czas na jego przeczytanie. Następnie podpisał się pod tym oświadczeniem.

Oświadczeniem z dnia 19 grudnia 2018 roku pozwana dokonała potrącenia z kwoty przysługującego powodowi wynagrodzenia, w tym ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, kwoty szkody wyrządzonej przez powoda wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami. Potrącenie zostało dokonane do kwoty 5.000 zł netto. Oświadczenie to zostało odebrane przez powoda dnia 4 stycznia 2019 roku. Do oświadczenia o potrąceniu pracodawca dołączył zestawienie części samochodowych o wartości łącznie 4.594,19 zł.

(dowód: rozwiązanie umowy o pracę – k. 7, oświadczenie o potrąceniu – k. 65 verte, potwierdzenie odbioru – k. 66 verte, zestawienie części samochodowych – k. 66, zeznania świadka J. M. – protokół rozprawy z dnia 18.09.2019r. od 00:27:35 do 00:34:25, zeznania prezesa pozwanej M. N. – protokół rozprawy z dnia 02.03.2020r. od 00:15:27 do 00:23:20, nagranie – k. 55)

Przelewem z dnia 30 października 2019 roku pozwana wypłaciła powodowi kwotę 2.590,67 zł netto tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy. Powód nie wykorzystał 12 dni urlopu w toku pracy w pozwanej spółce. Z kolei kolejnym przelewem z dnia 30 października 2019 roku pozwana wypłaciła powodowi kwotę 353,75 zł netto tytułem wynagrodzenia za pracę za grudzień 2018 roku.

(dowód: potwierdzenia przelewów k. 120 – 121, wyliczenie – k. 133, świadectwo pracy – k. 62 verte – 63 verte)

Wynagrodzenie za pracę powoda składało się z kwoty wynagrodzenia zasadniczego oraz prowizji uzależnionej od wielkości przerobu. Przerób był liczony od kwoty za naprawę auta, wysokość wypłaty zależała od kwoty jaką klient uiścił. Prowizja wynosiła około 17% od wysokości/kwoty przerobu, była ustalona ustnie z pracodawcą.

(dowód: zeznania świadka T. G. – protokół rozprawy z dnia 18.09.2019r. od 00:34:29 do 00:39:47, zeznania świadka A. C. – protokół rozprawy z dnia 18.09.2019r. od 00:39:59 do 00:45:01, zeznania świadka G. P. – protokół rozprawy z dnia 18.09.2019r. od 00:45:09 do 00:52:39, zeznania powoda P. P. – protokół rozprawy z dnia 02.03.2020r. od 00:06:46 do 00:15:27)

W pozwanej spółce niektórzy pracownicy, w tym powód, brali udział w procederze polegającym na zmianie nazw części samochodowych w wewnętrznym systemie informatycznym. W wyniku takich zmian nazw części w systemie pracownicy spółki doprowadzili do powstania szkody w majątku pozwanej spółki. W tym procederze brał udział powód, oprócz niego brali też udział inni pracownicy pozwanej, m. in. G. P., A. C..

(dowód: zeznania świadka M. B. – protokół rozprawy z dnia 18.09.2019r. od 00:09:53 do 00:27:34, zeznania prezesa pozwanej M. N. – protokół rozprawy z dnia 02.03.2020r. od 00:15:27 do 00:23:20, zeznania świadka M. D. – k. 124 – 124 verte)

Ponadto A. C. na polecenie powoda dokonał w systemie magazynowym zamówienia licznych części samochodowych, które następnie nie zostały rozliczone. Szkada poniesiona przez pracodawcę z tego powodu wynosi 4.594,19 zł. Powód również wykonywał przeglądy pojazdów korzystając z infrastruktury pozwanej spółki, nie rozliczając tych przeglądów zgodnie z cennikiem pozwanej, pobierając za nie pieniądze, które nie były rozliczane z pracodawcą.

(dowód: wydruki zamówień – k. 21 – 36, raport detektywistyczny – k. 37 – 54, zeznania świadka J. M. – protokół rozprawy z dnia 18.09.2019r. od 00:27:35 do 00:34:25, zeznania świadka M. B. – protokół rozprawy z dnia 18.09.2019r. od 00:09:53 do 00:27:34)

Postanowieniem z dnia 17 września 2019 roku przedstawiono powodowi zarzuty dotyczące doprowadzenia pozwanej do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, na łączną kwotę nie niższą niż 7.657,96 zł. Zarzuty dotyczyły działania powoda wspólnie i w porozumieniu z innymi pracownikami pozwanej spółki – A. C., M. Ł. i G. P..

(dowód: postanowienie o przedstawieniu zarzutów – k. 122 – 123)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wskazane wyżej dowody, których wiarygodność nie została skutecznie podważona przez strony w toku postępowania. Sąd oparł się również na dowodach z zeznań świadków i stron, różnie jednak oceniając ich wiarygodność.

Sąd nie dał wiary powodowi w zakresie, w jakim twierdzi, że nie wykonywał przeglądów niezgodnie z zarządzeniem w spółce, co innego wynika bowiem z raportu detektywistycznego i zeznań świadka J. M..

Sąd uznał za wiarygodne w całości zeznania świadka J. M., są one zgodne z zeznaniami prezesa pozwanej co do tego, że powód miał czas i możliwość zapoznania się z podpisywanym oświadczeniem. Znajduje to również potwierdzenie w nagraniu z wręczenia powodowi rozwiązania umowy o pracę z k. 55 akt sprawy. Jego zeznania co do przeglądu samochodu znajdują też potwierdzenie w raporcie detektywistycznym z k. 37 – 54 akt sprawy.

Sąd uznał również za wiarygodne zeznania świadków T. G., A. C., G. P. w zakresie, w jakim świadkowie ci zeznają, że wynagrodzenie powoda obejmowało oprócz wynagrodzenia zasadniczego również prowizję liczoną od przerobu, znajduje to bowiem potwierdzenie również w zeznaniach samego powoda i prezesa pozwanej spółki. Sąd dał wiarę w całości także zeznaniom świadka M. D., który potwierdził, że w pozwanej spółce pracownicy, w tym powód, brali udział w procedurze zmian nazw części samochodowych w systemie.

Sąd uznał za wiarygodne w całości zeznania świadka M. B., znajdują one potwierdzenie w dołączonym raporcie detektywistycznym, świadek również potwierdziła wydruki zamówień z k. 21 – 36 akt sprawy. Jej zeznania są zgodne z zeznaniami prezesa pozwanej spółki (...), które także zostały uznane przez Sąd za wiarygodne w całości.

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie są roszczenia powoda o zasądzenie na jego rzecz wynagrodzenia za pracę za listopad i grudzień 2018 roku oraz o zasądzenie ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do wniosku strony pozwanej o zawieszenie postępowania z uwagi na postępowanie karne.

Zgodnie z art. 177 § 1 pkt 1 KPC sąd może zawiesić postępowanie z urzędu, jeżeli rozstrzygnięcie sprawy zależy od wyniku innego toczącego się postępowania. Zawieszenie postępowania na podstawie art. 177 § 1 pkt 4 KPC z uwagi na toczące się postępowanie karne nie jest obligatoryjne i zależy od rozważenia wpływu ustaleń postępowania karnego na rozstrzygnięcie sprawy cywilnej (tak Sąd Najwyższy m.in. w wyroku z dnia 4 grudnia 1998 r., I PKN 486/98, OSNAPiUS 2000, nr 2, poz. 63). Warto przy tym podkreślić, że w orzecznictwie powszechnie przyjmuje się, że ocena celowości zawieszenia postępowania w kontekście ewentualnego wpływu wyniku postępowania karnego na rozstrzygnięcia sprawy cywilnej należy do sądu merytorycznie rozstrzygającego sprawę (por. np. wyroki SN: z dnia 14 maja 2012 r. I Pk 26/12, LEX nr 1675306; z dnia 21 lutego 2007 r., I CSK 412/2006, LEX nr 255609; z dnia 14 stycznia 2009 r., IV CSK 358/2008, LEX nr 603181, oraz z dnia 2 lutego 2010 r., II PK 157/2009, OSNP 2011/13-14 poz. 179 i powołane w nich orzecznictwo). Niezależnie od tego ustawodawca w art. 177 § 1 pkt 4 KPC zdecydował, że przesłanką zawieszenia postępowania z urzędu jest także sytuacja, w której ujawni się czyn, którego ustalenie w drodze karnej lub dyscyplinarnej mogłoby wywrzeć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy cywilnej (a więc również z zakresu prawa pracy - art. 1 KPC). W orzecznictwie Sądu Najwyższego oraz w nauce prawa cywilnego przeważa pogląd, że zawieszenie postępowania w oczekiwaniu na wyrok karny powinno mieć miejsce wyjątkowo, w sytuacji, w której sąd nie znajduje w świetle zgromadzonego w sprawie materiału podstaw do uwzględnienia powództwa, a jednocześnie nie można wykluczyć, że postępowanie karne zakończy się wydaniem wyroku skazującego, którym sąd cywilny będzie związany stosownie do art. 11 KPC (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 marca 1999 r., I PKN 610/98, OSNAP 2000, Nr 9, poz. 350)". Zdaniem Sądu w okolicznościach niniejszej sprawy nie zachodzą podstawy do zawieszenia postępowania na podstawie art. 177 § 1 pkt 4 KPC. Zawieszenie to mogłoby być uzasadnione tylko wtedy, jeżeli ustalenie czynu (przestępstwa) w drodze karnej mogłoby wywrzeć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy cywilnej. Z orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że zawieszenie postępowania w takiej sytuacji może nastąpić wyłącznie, gdy sąd w świetle zgromadzonego materiału procesowego nie znajduje podstaw do uwzględnienia powództwa, a jednocześnie nie można wykluczyć, że postępowanie karne zakończy się wyrokiem skazującym, którego ustaleniami sąd w postępowaniu cywilnym byłby związany na podstawie art. 11 KPC (tak: wyroki SN z dnia 2 lutego 2010 r., II PK 157/09, Lex 584734 i z dnia 14 stycznia 2009 r., IV CSK 358/08, Lex 603181).

Jednocześnie nie może ująć uwagi sądu, że postępowanie karne, o którym mowa, znajduje się jeszcze na etapie postępowania przygotowawczego. Czas jego trwania jest trudny do przewidzenia. Zatem perspektywa prawomocnego

rozstrzygnięcia tej sprawy, mając na uwadze że postępowanie przygotowawcze poprzedza postępowanie sądowe, jest odległa i niepewna, co również sprzeciwia się zawieszeniu niniejszego postępowania cywilnego.

W świetle okoliczności wynikających z dotychczas zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie było podstaw do zastosowania w sprawie art. 177 § 1 pkt 4 KPC.

Roszczenie o wynagrodzenie zasługiwało na uwzględnienie z następujących powodów:

Zgodnie z art. 80 Kodeksu pracy, dalej KP, wynagrodzenie przysługuje za pracę wykonaną. Za czas niewykonywania pracy pracownik zachowuje prawo do wynagrodzenia tylko wówczas, gdy przepisy prawa pracy tak stanowią. Z ustaleń Sądu wynika, że powód pracował przez cały listopad 2018 roku oraz w grudniu do dnia 10 grudnia 2018 roku, kiedy to została z nim rozwiązana umowa o pracę w trybie bez wypowiedzenia. Pozwana w toku postępowania nie kwestionowała, że powodowi faktycznie należy się wynagrodzenie za pracę, podniosła jednak zarzut potrącenia tej kwoty z wierzytelnością przysługującą pozwanej wobec powoda. W tej sytuacji Sąd przeanalizował skuteczność potrącenia.

W treści oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia, które zostało przedstawione powodowi i z którym powód się zapoznał, pracodawca umieścił oświadczenie, zgodnie z którym powód wyraża zgodę na potrącenie z jego wynagrodzenia za pracę „innych należności poza wymienionymi w art. 87 § 1 i 7 oraz 87¹ KP, tj. w szczególności roszczenia wynikającego z wyrządzonej szkody w wysokości 5000 PLN netto”. Powód podpisał całe oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę, zawierające również jego oświadczenie o zgodzie na potrącenie. Tym samym według pozwanego wyraził zgodę na potrącenie kwoty 5.000 zł netto z jego wynagrodzenia, która to kwota, jako odszkodowanie względem pracodawcy, nie mieści się w katalogu możliwych potrąceń z art. 87 § 1 i 7 KP. Zgodnie jednak z art. 91 § 1 KP należności inne niż wymienione w art. 87 § 1 i 7 mogą być potrącane z wynagrodzenia pracownika tylko za jego zgodą wyrażoną na piśmie. W oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia znajduje się taka zgoda pracownika, jednocześnie powód podpisał swoim własnoręcznym podpisem i datą dzienną to oświadczenie.

Sąd jednak podzielił stanowisko powoda, że jego podpis oznaczał potwierdzenie zapoznania się z oświadczeniem o rozwiązaniu umowy o pracę. W ocenie Sądu niedopuszczalne było zawarcie oświadczenia o potrąceniu w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę. Powodowało to niejako zmuszenie pracownika do podpisu jednocześnie pod dwoma oświadczeniami. W tej sytuacji Sąd dał wiarę powodowi, że jego wolą nie była zgoda na potrącenie, a jedynie wola podpisania przyjęcia oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę. Powód nie złożył oświadczenia woli, według którego wyraził zgodę na potrącenie z jego wynagrodzenia za pracę kwoty 5.000 zł netto. Wobec tego należy uznać, że nie wyraził zgody na potrącenie, o której mowa w art. 91 § 1 KP.

Nawet jeżeliby uznać, że powód podpisując powołane oświadczenie, wyraził także zgodę na potrącenie, to należy mieć na uwadze, że zgoda na potrącenie z art. 91 § 1 KP nie powoduje jeszcze automatycznie możliwości dokonania takiego potrącenia. Muszą być bowiem spełnione warunki z art. 498 § 1 KC w zw. z art. 300 KP. Zgodnie z art. 498 KC, gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym. Przepis ten przewiduje cztery pozytywne przesłanki potrącenia ustawowego: a) wzajemność wierzytelności, b) jednorodność wierzytelności, c) wymagalność wierzytelności, d) możliwość dochodzenia lub egzekwowania wierzytelności przed sądem lub innym organem państwowym. Przesłanki te powinny być badane na dzień doręczenia powodowi oświadczenia pozwanej o potrąceniu, czyli na dzień 4 stycznia 2019 roku.

Powodowi niewątpliwie przysługiwała wierzytelność o przyznanie mu wynagrodzenia za pracę i ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy. Z kolei pozwana podnosi w stosunku do powoda istnienie wierzytelności odszkodowawczej. Pozwana w toku postępowania powołała się na fakt, że powód brał udział w procedurze prowadzonym na jej szkodę, polegającym na zmianie opisu części w programie komputerowym, dzięki czemu

części były wyprowadzane z magazynu pozwanej i albo używane w naprawach samochodów prowadzonych przez pracowników pozwanej na własną rękę, albo przez nich sprzedawane podmiotom zewnętrznym. Pozwana poniosła w wyniku tych działań, niewątpliwie niezgodnych z prawem, wymierną szkodę majątkową. Pozwana podała również wyszczególnienie części samochodowych (k. 66), które według niej są objęte szkodą wynikłą z działań powoda. W toku postępowania pozwana wykazała, że te konkretne części były przedmiotem niedozwolonych działań pracowników pozwanej, w tym powoda, znajduje to potwierdzenie w zeznaniach świadka M. B.. Ponadto na przedstawionych wydrukach na k. 21 – 36 akt sprawy znajdują się właśnie te części, które są następnie ujęte w zestawieniu z k. 66 akt sprawy, a jednocześnie na wydrukach tych zamówień widnieje imię i nazwisko powoda oraz ten sam numer rejestracyjny, który należy do powoda. Sąd uznał więc, że pozwana zdołała udowodnić, że akurat działania powoda w połączeniu z działaniami A. C., który również widnieje na tych dokumentach, mogły doprowadzić do szkody w tych konkretnych częściach samochodowych. Sąd miał jednak na uwadze, że wartość owych części wynosi 4.594,19 zł, a nie 5.000 zł, które zostały potrącone. Jednocześnie poza zestawieniem z k. 66 akt sprawy pozwana nie przedłożyła do oświadczenia o potrąceniu żadnych innych dokumentów potwierdzających wysokość szkody i przysługującej pozwanej wierzytelności. Tym samym wierzytelność ta opiewa na kwotę 4.594,19 zł, a nie na 5.000 zł.

W tym miejscu należy jednak zauważyć, że na czas wręczenia powodowi oświadczenia o potrąceniu wierzytelność ta, w kwocie 4.594,19 zł, nie była wymagalna, nie była więc spełniona jedna z przesłanek potrącenia. Dla wymagalności wierzytelności o odszkodowanie, która nie ma określonego terminu jej realizacji, konieczne jest bowiem wezwanie powoda do zapłaty przez pozwaną wraz z określeniem powodowi terminu do zapłaty. Bez jego upływu nie można mówić bowiem o wymagalności roszczenia. Potrąceniu podlega zaś jedynie wierzytelność wymagalna. W tej sytuacji pozwana nie mogła skutecznie potrącić wierzytelności odszkodowawczej z wierzytelnością powoda o wynagrodzenie za pracę i ekwiwalent za urlop. Pozwana powinna najpierw wezwać powoda do zapłaty konkretnej wierzytelności, przedstawiając mu zestawienia, z których wynika wysokość wierzytelności i podstawy jej powstania, jednocześnie określając mu termin na jej uregulowanie. Dopiero po upływie tego terminu doszłoby do spełnienia przesłanki wymagalności wierzytelności. Nawet gdyby uznać, że powód w oświadczeniu o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia wyraził zgodę na potrącenie z jego wynagrodzenia kwoty 5.000 zł, nie został wówczas wezwany do zapłaty konkretnej wierzytelności, nie można więc uznać, że to jego oświadczenie ma jakikolwiek wpływ na wymagalności potrąconej wierzytelności.

Sąd miał również na uwadze, że wyrażenie zgody przez pracownika na dokonywanie potrąceń z jego wynagrodzenia bez świadomości wielkości długu i istnienia przesłanek odpowiedzialności jest nieważne (tak Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 5 maja 2004 roku, sygn. akt I PK 529/03). Dlatego nawet gdyby przyjąć, że powód wyraził zgodę na potrącenie, to w dacie podpisania tego oświadczenia nie zostały jeszcze wykazane przesłanki odpowiedzialności, nie zostało wykazane, czy powód jest odpowiedzialny za szkodę, jaka jest wielkość ewentualnej szkody, za którą powodowi można tę odpowiedzialność przypisać. Nie została mu przedstawiona skonkretyzowana wierzytelność, pozwana nie przedłożyła mu zestawienia z k. 66 akt sprawy, ani żadnego innego dokumentu, z którego miałyby wynikać wysokość wierzytelności oraz sposób jej obliczenia. Sąd miał również na uwadze, że powód podpisał oświadczenie o zgodzie na potrącenie dnia 10 grudnia 2018 roku, zaś wyliczenie szkody na 5.000 zł zostało mu przedstawione dopiero dnia 4 stycznia 2019 roku, a więc już po podpisaniu oświadczenia. W chwili podpisywania oświadczenia wierzytelność nie była więc skonkretyzowana. Wreszcie Sąd miał na uwadze, że wysokość szkody wskazana w zestawieniu dołączonym do oświadczenia pracodawcy o potrąceniu nie opiewa na 5.000 zł, ale na 4.594,19 zł, jak to już wyżej podniesiono. Powyższe prowadzi do wniosku, że potrącenie jest nieważne również ze względu na brak sprecyzowania wierzytelności potrąconej w chwili wyrażenia przez pracownika zgody na potrącenie.

Tak więc, nie zostały spełnione przesłanki pozwalające na potrącenie wierzytelności powoda z wynagrodzenia za pracę i ekwiwalentem za urlop wypoczynkowy z wierzytelnością odszkodowawczą pozwanej. Potrącenie jest więc nieważne.

Wobec powyższego powód powinien otrzymać od pozwanej całe należne mu wynagrodzenie za pracę w listopadzie i grudniu 2018 roku, a także ekwiwalent za urlop. Sąd ustalił, że na wynagrodzenie należne powodowi oprócz wynagrodzenia zasadniczego składała się również prowizja obliczana od „przerobu”. Jednocześnie powód nie był w stanie podać konkretnego wyliczenia należnego mu wynagrodzenia i oparł się na średnim wynagrodzeniu z ostatnich

trzech miesięcy, za które zostało mu ono wypłacone, czyli za okres sierpień – październik 2018 roku. Sąd zobowiązał w toku postępowania pozwaną, aby przesłała wyliczenie wynagrodzenia za listopad 2018 roku i grudzień 2018 roku oraz ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy. Pozwana takie wyliczenie przedstawiła, zawierające również kwotę prowizji. Co prawda, pozwana nie przedstawiła wysokości samego „przerobu”, od którego obliczano prowizję dla powoda, jednak sam powód, pomimo zobowiązania w tym zakresie, nie zajął stanowiska co do kwot wskazanych przez pozwaną tytułem jego wynagrodzenia za pracę, wobec czego Sąd uznał kwoty wskazane przez pozwaną za należne powodowi. Sąd miał również na uwadze, że średnie miesięczne wynagrodzenie powoda liczone jak ekwiwalent za urlop zostało przez pozwaną określone w wysokości 6.482,03 zł brutto, jednak nie może ono być decydujące dla wyliczenia wynagrodzenia za pracę za listopad i grudzień 2018 roku, bowiem duża część tego wynagrodzenia to prowizja, której wysokość wahała się w poszczególnych miesiącach. Tym samym Sąd ustalił, że tytułem wynagrodzenia za pracę za listopad 2018 roku powodowi przysługuje kwota 5.619,59 zł brutto, zaś tytułem wynagrodzenia za grudzień 2018 roku – 663,18 zł brutto.

Odnośnie wynagrodzenia za pracę za listopad 2018 roku Sąd miał na uwadze, że powód w ogóle go nie otrzymał od pozwanej. Wobec tego Sąd zasądził na jego rzecz z tego tytułu całą kwotę 5.619,59 zł brutto. Powód wnosił o zasądzenie z tego tytułu kwoty 6.874,42 zł, jednak jak już wyżej wskazano, powód nie zdołał udowodnić, że jego wynagrodzenie za listopad 2018 roku miało tyle wynosić, Sąd zaś oparł się na wyliczeniach przedstawionych przez pozwaną, z których wynika, że należne powodowi wynagrodzenie za listopad 2018 roku wynosiło właśnie 5.619,59 zł brutto. W pozostałym zakresie, przekraczającym tę kwotę, Sąd oddalił powództwo co do roszczenia o wynagrodzenie za listopad 2018 roku. Sąd zasądził wskazane wyżej wynagrodzenie za pracę za listopad 2018 roku wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 11 grudnia 2018 roku do dnia zapłaty, mając na uwadze, że dniem wymagalności był dzień 10 grudnia 2018 roku – jest to jednocześnie dzień wymagalności wynagrodzenia za pracę wynikający z reguł jego wypłacania najpóźniej do 10. dnia kolejnego miesiąca oraz dzień zakończenia stosunku pracy, z którym również wszystkie należności z tytułu stosunku pracy stają się wymagalne.

Odnośnie wynagrodzenia za grudzień 2018 roku Sąd miał na uwadze, że powód domagał się zasądzenia z tego tytułu kwoty 3.437,21 zł. Również i w tym przypadku powód nie zdołał skutecznie zakwestionować wyliczeń pozwanej, z których wynika, że należna mu kwota wynagrodzenia za przepracowaną część grudnia 2018 roku wynosi 663,18 zł brutto. Jednocześnie Sąd miał na uwadze, że powód otrzymał całą kwotę netto obliczaną od wynagrodzenia w kwocie 663,18 zł brutto na konto przelewem z dnia 30 października 2019 roku. Powód na rozprawie w dniu 29 lipca 2020 roku cofnął powództwo w zakresie tej kwoty. W tej sytuacji, wobec braku sprzeciwu strony pozwanej obecnej na rozprawie, Sąd uznał, że doszło do skutecznego cofnięcia pozwu w tym zakresie i umorzył postępowanie co do żądania zasądzenia kwoty 663,18 zł brutto tytułem wynagrodzenia za grudzień 2018 roku, mając na uwadze treść art. 203 § 1 KPC oraz art. 355 KPC, a także nie dostrzegając żadnych przesłanek z art. 203 § 4 i 469 KPC. W pozostałej części, przenoszącej kwotę 663,18 zł brutto tytułem wynagrodzenia za grudzień 2018 roku, Sąd oddalił powództwo co do roszczenia o wynagrodzenie za grudzień 2018 roku.

Zgodnie z art. 171 § 1 KP w przypadku niewykorzystania przysługującego urlopu w całości lub w części z powodu rozwiązania lub wygaśnięcia stosunku pracy pracownikowi przysługuje ekwiwalent pieniężny. W niniejszej sprawie powód miał 12 dni niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego, jak wynika ze świadectwa pracy z k. 63 akt sprawy, a jego średnie wynagrodzenie wynosiło 6.482,03 zł brutto (k. 62 akt sprawy). W przypadku ekwiwalentu za urlop Sąd nie oparł się na wyliczeniu przedstawionym przez pozwaną na k. 143, bowiem Sąd dysponował danymi pozwalającymi na samodzielne obliczenie jego wysokości. Współczynnik urlopowy za 2018 rok wynosił 20,83, wobec czego godzinowa stawka ekwiwalentu za urlop wynosi 38,90 zł ($6.482,03 \text{ zł} : 20,83 = 311,19 \text{ zł}$; $311,19 \text{ zł} : 8 = 38,90 \text{ zł}$). Dalej: 12 dni urlopu to 96 godzin, tym samym należny powodowi ekwiwalent wyniesie 3.734,40 zł brutto ($38,90 \text{ zł} \times 96 = 3.734,40 \text{ zł}$). Powodowi został wypłacony ekwiwalent w kwocie 2.590,67 zł netto, co daje 3.718,20 zł brutto, według wyliczeń pozwanego z k. 143. Po dokonaniu obliczeń, Sąd uznał, że powodowi należy się dodatkowo 16,20 zł brutto ($3.734,40 \text{ zł} - 3.718,20 \text{ zł} = 16,20 \text{ zł}$) i taka też kwota została na rzecz powoda zasądzona tytułem ekwiwalentu za urlop. Co do kwoty 3.718,20 zł, Sąd umorzył postępowanie, mając na uwadze, że powód cofnął w tym zakresie pozew na rozprawie, czemu pozwany się nie sprzeciwił. Wobec tego Sąd umorzył postępowanie na podst. art. 203 § 1 KPC oraz art. 355

KPC, a także nie dostrzegając żadnych przesłanek z art. 203 § 4 i 469 KPC. Sąd miał na uwadze, że powód wniósł o zasądzenie tytułem ekwiwalentu za urlop łącznie kwoty 3.943,26 zł. W zakresie kwoty przewyższającej kwotę 3.734,40 zł, czyli kwotę zasądzoną oraz kwotę, co do której postępowanie umorzono, Sąd oddalił powództwo.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

W kwestii kosztów postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 i 99 KPC oraz §9 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015r., poz. 1800, ze zm.) i §9 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. - Dz. U. z 2018r., poz. 265). Sąd miał na uwadze, że powód wniósł łącznie o zasądzenie kwoty 14.254,89 zł, zaś ostatecznie Sąd zasądził na jego rzecz kwotę 5.635,79 zł. Do tej kwoty należy też doliczyć kwotę, co do której Sąd umorzył postępowanie, czyli kwotę 4.381,38 zł. Sąd miał bowiem na uwadze, że powód cofnął w tym zakresie pozew po zaspokojeniu roszczenia w toku postępowania przez pozwaną. W takiej zaś sytuacji powoda uznaje się za stronę wygrywającą w tym zakresie. Oznacza to więc, że powód wygrał co do łącznej kwoty 10.017,17 zł, czyli w 70%. Koszty zastępstwa procesowego należne powodowi wyniosą więc 1.890 zł (70% z 2.700,00 zł). Z kolei koszty zastępstwa procesowego należne pozwanej od powoda wyniosą 810 zł (30% z 2.700,00 zł). Po wzajemnym potrąceniu Sąd zasądził więc na rzecz powoda od pozwanej kwotę 1.080 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sąd, działając na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, nakazał również pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 500,86 zł tytułem opłaty od pozwu obliczanej od ostatecznie zasądzonej na rzecz powoda kwoty oraz kwoty, co do której pozew został cofnięty, a także kwotę 49 zł tytułem 70% kosztów poniesionych przez Skarb Państwa w toku postępowania tymczasowo na wynagrodzenie mediatora (k. 87 akt sprawy).

Sąd nadał również wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności co do całej zasądzonej na rzecz powoda kwoty, mając na uwadze treść art. 477² § 1 KPC oraz fakt, że średnie miesięczne wynagrodzenie powoda jest wyższe niż cała zasądzona na jego rzecz kwota.